

1922-ben, Kiskőrösön, evangélikus pedagógus családban született. 1940-ben Kiskunhalason érettségizett, és ősszel a Műegyetem Soproni Karára erdőmérnök-hallgatóként iratkozott be. Diplomáját 1944 szeptemberében szerezte meg. Ezt követően katonai kiképzésre a gőnyői utász-zászlóaljhoz hívták be. Alakulatát innen Németországba vitték, ahol 1945 májusában Dachauban amerikai hadifogságba kerültek. Angol nyelvtudásával tolmácsként tevékenykedett, és ezt soproni diáktársai (katona bajtársai) részére kedvezőbb elhelyezés céljából jól tudta hasznosítani.

1946 nyarán jött haza. Somogy megyében, Iharoson részt vett a földreform során kiosztott birtokok térképezésében. 1947-ben került a MÁLLERD Kaposvári Erdőgazgatósághoz, s annak karádi, majd nagyatádi erdőgondnokságát vezette. Nagyatádon az evangélikus egyház civil vezetőjeként is tevékenykedett. Az akkor már kommunista vezetés alá került erdőgazdaságnál politikai meghurcolásban lett része, állásából elbocsátották és nyolc hónapig volt munkanélküli, míg végre Borsod megyében, a szendrői erdőszéknél sikerült műszaki előadóként munkát szereznie. 1956 tavaszán, hogy minél közelebb kerülhessen szülőföldjéhez, a Kecskeméti Erdőgazgatóságnál vállalt munkát. Itt kutatás-fejlesztési munkakörben erdőtelepítéssel és gépesítéssel foglalkozott. Ősszel forradalmunk leverését elítélte, amiért újabb meghurcolásban lett része. A továbbiak során sose kaphatott vezetői munkakört, miközben kiemelkedő szakmai tevékenységére azért igényt tartottak. 1962-ben Sopronban egyetemi doktori címet szerzett, az erdőgazdasági feladatok számítógépes megoldása témakörben.

1965-ben Budapestre került, és itt az ERDÉRT-nél magasépítési előadó, 1968-tól pedig a MÉM Erdőgazdasági Szolgálatnál tervezőmérnök-ként dolgozott. Személyes közreműködése és tudományosan megalapozott munkája volt, hogy 1976-ban az Országos Természetvédelmi Hivatal, a Kiskunsági Nemzeti Parkhoz tartozó szülővárosában, Kiskőrösön lévő „Szűcsi erdő”-t tájvédelmi körzetté minősítette. 1982-ben lett nyugdíjas.

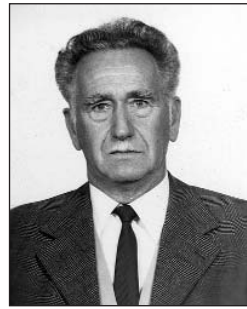
Aktív korában is sok szócikket, majd szakmunkásképző tananyagot is írt, de nyugdíjasként is sokat dolgozott. Német és angol nyelvtudását szakmai területen hasznosította.

Kollektív szellemiségű jó diáktárs és kolléga volt.

Hamvait idén, február 5-én testvérei és rokonsága a negyedszázaddal ezelőtt elhunyt szeretett felesége sírjába, szülővárosában, Kiskőrösön helyezték el.

Hábel György

Életének 74. évében rövid szenvedés után elhunyt Téglássy Győző okleveles erdőmérnök, a Szombathelyi Erdőfelügyelet nyugalmazott erdőfelügyelője.

1926. augusztus 17-én Esztergomban született nyolcgyermekes család hatodik gyermekeként. A negyedik elemi elvégzése után kitűnő tanulmányi eredménye alapján tanítója továbbtanulásra gimnáziumba javasolta.

1941-ben édesapja nyugdíjba ment, ekkor a gimnázium negyedik osztályát végezte. A nagy család szűkös anyagi helyzete miatt kívánatosabb lett volna, hogy valamilyen szakmát válasszon.

Szülei beleegyeztek továbbtanulásába, azzal a feltétellel, hogy a továbbtanulás anyagi feltételeinek jelentős részét – nyári szünetekben, tanítási időben mint instruktor – maga megteremti.

1944 májusában érettségizett „jó” eredménnyel. Érettségi után beiratkozott a soproni József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára.

1944. október 25-én a nyilas kormány elrendelte az oktatás azonnali megszüntetését. Ezután hazament Budapestre. Mint levontkötelesnek, munkaszolgálatra kellett volna bevonulnia. Azért, hogy elkerülje a Németországba való kiharcolást, bujkálni kezdett különböző helyeken rokonainál.

Nagykanizsai tartózkodásakor a város kiürítése során a többi levontszolgálatossal együtt őt is összeszedték és kivitték Ausztriába. A Villach melletti táborban angol fogságba került. Súlyosan megbetegedett és 1945 decemberéig a klágenfurti kórházban kezelték. Csak 1946 májusáig végén tudott hazajönni, és szeptemberben újra beiratkozott az egyetemre.

Othronról nem tudták segíteni, így kellett anyagi háttér nélkül 2 év után megkell szereznie a tanulmányait. Az Erdészeti Kutatóintézetben kapott állást. Egy év itt töltött idő után lehallgatta a III. és IV. évfolyam anyagát. Ezt követően a Tanulmányi Erdőgazdaság Hegyvidéki Erdészeti Intézetben mint fizikai munkás.

1953-tól az Állami Erdőrendezési Intézet 3. sz. Kirendeltségén tudott elhelyezkedni, ahol 1955-től – a diploma megszerzése után – mint önálló irányítómérnök dolgozott 1957-ig.

Az elégtelen anyagi körülmények és a háború Téglássy Győző életébe is meghatározóan beleszóltak. Mindezek miatt ko-

moly erőfeszítések árán és kitartó munkával tudta csak célját elérni.

1957-től 1962-ig a Sárvári Állami Erdőgazdaság Csepregi Erdészeti Intézetének volt a vezetője. Ennek megszűnésével 1968-ig a Szombathelyi Állami Erdőgazdaságnál mint erdőgazdasági felügyelő dolgozott.

1968-ban az erdőrendezőiségek megalakulásával a Szombathelyi Állami Erdőrendezőiség állományába mint erdőrendezői felügyelő kapták meg a kinevezést. Ennek jogutódjától, a Szombathelyi Erdőfelügyeletől 1986-ban ment nyugdíjba. Búcsúztatásakor Szent Páltól vett idézzel jöleső megnyugvással értékelte a mögötte álló aktív életpályát: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitemet megtartottam.”

Egy jól képzett, a szakma szinte minden területéről hosszú gyakorlattal rendelkező, széles látókörű szakember volt, aki mind szakmailag mind az általános műveltség területén állandóan gyarapította ismereteit.

A megszerzett ismereteket munkaterületén kiválóan alkalmazta, ami határozottságban és hozzáértésben nyilvánult meg.

Ismereteit szívesen megosztotta másokkal, kollégáival. Különösen szívesen foglalkozott a fiatal szakemberekkel. A legbonyolultabb ismereteket is szemléletesen és egyszerűen tudta átadni. Ezt a képességét hasznosította a szakmunkásképző iskolában is mint szaktárgyi oktató, ahol hallgatói nagyon szerették és tisztelték.

Szoros szakmai tevékenységén túlmenően úgy lakhelyén, mint hivatalával összefüggésben komoly társadalmi tevékenységet fejtett ki.

Volt a megalakuló Törpevízmű Társulat elnöke, bíróságon népi ülnök, két esetben járási tanácsstag (ezen belül építési-közlekedési állandó bizottság titkára), TIT előadója, Erdőrendezőiség Szakszervezeti Bizottságának titkára, Erdőrendezőiségek Szakszervezeti Tanácsának tagja, OEE helyi csoportjának társelnöke.

Eredményes munkájának elismeréséül többször részesült kitüntetésben, jutalomban.

Nyugdíjazása után Csepregen élt feleségével, ahol örömmel vette gyermekei és unokái látogatását. Ekkor is foglalkozott az ifjúság ismereteinek bővítésével, búvárklubot és fotósakkört szervezett és vezetett. Szakmai tanácsaival örömmel segítette az őt felkereső fiatalabb kollégákat, szakembereket. Aktívan részt vett egy erdőbirtokosság szakmai irányításában.

Halála szűkebb családján túl is nagy vesztesége a magyar erdőszéktársadalomnak. Elvesztésével egy jól felkészült, gazdag tapasztalatokkal rendelkező széles látókörű szakembert gyászolunk.

2000. január 27-én családja, rokonai, barátai, volt munkatársai, tisztelői kísérték utolsó útjára a soproni Szent Mihály temetőben.

Emlékét szeretettel és kegyelettel megőrizzük.

Stift László

PAPP ISTVÁN erdőmérnök (1923–1999)

A Mecsek északi lejtőin fekvő Magyaregregyén született 1923-ban Papp István, aki az erdészeti gépesítésnek áldozta egész életét.

Az esztergomi szakiskola után a pécsváradi erdőgazdálkodás, a Baranya megyei ES, Komló, Sárospatak, Miskolc, Baja, Pécs a fontosabb állomásai a sikerében gazdag életűnek. 1955-ben került a Zemplén-hegységi Állami Erdőgazdasághoz gépesítési előadónak, majd csoportvezetőnek. 1968-ban kapta meg erdőmérnöki oklevelét, és a Borsodi, a Gemenci, a Mecseki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságoknál műszaki osztályvezetőként dolgozott nyugdíjba vonulásáig.

Három évtizedes szakmai tevékenységén végigvonult az erdészet gépesítésének, a géptípusok gyors változásának teljes története. Zempléni tevékenységét eleve meghatározta, hogy a gépesített erdőgazdaságnak kijelölt vállalatnál, a gépállomás létrehozásával megszervezte az elhasznált motorfűrészek, traktorok munkáját, majd az Erdőgazdasági Szállító Vállalat Pálházi Kirendeltségének átvétele után a frontokat járt tehergépkocsik üzemeltetését.

Megszállottja volt a kötélpályáknak, állandóan újításokon, fejlesztésen törte a fejét. A feltáratlan hegyoldalokon, a háborús termelések után visszamaradt „sapkák” faanyagának leközéltése volt a feladat. Rövid kísérletezés után az átalakított és korszerűsített KT-12 traktor felhasználásával, Káldy József főmérnökkel kialakították a kábelدارus közléltés zempléni módszerét.

Országosan ismert és használt újítása volt a ZELOP (Zemplén-hegységi LOPótló), az univerzális traktorokhoz (Unimog) készített egytengelyes pótkocsi.

A kötélpálya, az UNIMOG–ZELOP gépcsoport, az elsőként kapott Stihl-Contra fűrészek vonzották a hazai és külföldi szakembereket. Részletes számolókat közölt a szakajtó, és sokáig emlékezetes maradt az 1962 őszi fűzéri gépbeutató. Az egy gépre eső teljesítmények fokozatos emelése, a gépi fagyártmány-termelés, a tuskózás és mélyszántás, az útépítés gépesítése mind magukon viselték Pista bácsi – ahogyan a legidősebbek is emlegették – szakértelmét, gondoskodását.

A rostallói tanfolyamokon, a pálházi műhelyben vagy bárhol az erdőn pillanatok alatt lázba tudta hozni a gépekkel dol-

gozó munkatársait, akik tisztelték, becsülték szaktudását, hasznát vették tapasztalatainak. Mindenkiel törődött, aki a gépekkel dolgozott. Tudta, mi van a gyerekkel az iskolában, hányan lesznek a lakodalomban, mikorra kell a „C” típusú menetlevél a kőszállításhoz.

A kitartó munkájával és a munkatársak segítségével elért sikerélmények mellett számos kiváló dolgozó, több kiváló munkáért kitüntetés, külföldi jutalomudulések, a Munka Érdemrend bronz fokozat kísérte Papp István életútját, akit 1999. szeptember 13-án Pécsen, a központi temetőben a családtagok, barátok, a Mecseki Erdészeti Rt. dolgozói kísérték utolsó útjára.

Kedves Pista! Közvetlen munkatársaként együtt küzdöttük végig a zempléni éveket. Jól megértettük egymást, sok fénykép és írásos anyag készült ezekről az évekről. Megőriztem őket, és az Észak-erdő Rt. könyvtárában késői utódok is láthatják e korabeli dokumentumokat.

„Bacsi Pista”! Nyugodjál békében!

Dr. Járasi Lőrinc

DR. ANDA ISTVÁN 1943–2000

„...mint fán se nő egyformakét levél...”

Példamutató emberi tartással viselt betegség után 2000. április 22-én eltávozott közülünk dr. Anda István.

Életútja 1943-ban, erdész családban indult, ahonnan már a szakmai vonalomban vitte a Soproni Erdészeti és Fariari Egyetem erdőmérnöki karára. 1967-ben szerzett kitüntetéses diplomát.

A Keszthelyi Erdőgazdaságnál erdőművelőként kezdte meg szakmai pályafutását. Később a vállalat központjában a fafeldolgozási, fahasználati és szervezési osztályon dolgozott 1976-ig. Ezt követően a Pilisi Parkerdőgazdaság gazdasági igazgatójaként a vállalat közgazdasági, informatikai, pénzügyi és számviteli tevékenységét irányította.

Azok közé tartozott, akik tudják, hogy a rájuk bízott talentummal gazdálkodniuk kell, és ez őt egész életében szakmai ismeretei bővítésére sarkallta. 1971-ben a Közgazdaságtudományi Egyetemen ipari mérnök közgazdász képesítést szerzett, 1976-ban az Erdészeti és Fariari Egyetemen „Fűrészipari Termelésoptimalizálás” címmel védte meg doktori disszertációját. Az 1990-es évek elején adótanácsadói és ingatlanértékesítői szakértő lett.

1973-ban sikeresen pályázott az ERDÉRT Rt. vezérigazgatói tisztjére. Ek-

kor ismerhettük meg gazdag személyiségét. Rövid idő alatt talpra állította súlyos gondokkal küszködő nagy múltú cégünket. Az ő irányításával, céltudatos munkájával végbement a cég reorganizációja és növekedési pályára került az ERDÉRT Rt. Személyes tulajdonságait okosan tudta a fontos és tiszta célok szolgálatába állítani. Nyitott, közvetlen egyénisége, vezetői fellépése elfedte a szemlélő elől a megoldásokat tépelődve, felelősséggel átgondoló embert. Nagy munkabírása, igényessége, szakmai elkötelezettsége igazi vezetővé tette. Amikor a cél következetes megvalósítása érdekében népszerűtlen intézkedéseket kellett vállalnia, akkor is körültekintéssel, megértéssel cselekedett.

Szerteágazó szakmai munkájának sikerékként tarthatta számon, hogy az ERDÉRT Rt. privatizációja során a cég dolgozói váltak tulajdonossá.

Szakmai életútjának elválaszthatatlan része az Országos Erdészeti Egyesületben végzett munkája. 1965-ben lépett – erdész édesapját követve – az Egyesület tagjai közé. Folyamatosan törekedett a hasznos egyesületi élet és munka megvalósítására. A választott tisztségeket nagy felelősséggel és állandó jobbító szándékkal látta el. 1973–76-ig volt a Keszthelyi Helyi Csoport titkára, ezt követően 10 évig vett részt a Gazdaságtani Szakosztály feladatainak megoldásában és 10 évig fogta össze, mint választott elnök az Ellenőrző Bizottság munkáját. Ebben a tisztségben rendkívül következetesen és határozottan képviselte az ésszerű és takarékos pénzgazdálkodást. Sikeresen dolgozott egy olyan egyesület kialakításán, ahol az erdészettel foglalkozó szakemberek és az erdőtulajdonosok együtt alakíthatják jövőjüket. A múlt évben méltán honorálta „Bedő Albert” emlékéremmel az Egyesület tagsága több évtizedes egyesületi és szakmai munkáját.

Az egész szakmát átfogó gondolkodása tette őt meghatározó személyiséggé a Fagazdaságok Országos Szakmai Szövetségében végzett alelnöki munkája során is. Elhivatottan dolgozott annak érdekében, hogy sikeresen kapcsolódhassunk az európai fagazdasághoz.

Szívesen adta át tapasztalatait, többek között, mint meghívott előadó a Soproni Egyetem hallgatóinak.

Azon kevesek közé tartozott, akiknek sikerült harmóniát teremteni a család, a választott hivatás és a közjóért való önkéntes munkálkodás között.

Életét felelősségérzet jellemezte a rábízottakért, legyen az a család, az erdő vagy egy cég.

A betegség orvul támadott, és ő, bár tisztában volt állapotával, bátran szembenézett a megváltoztathatatlannal.

Emléke velünk marad. Hiányozni fog. Nyugodjon békében.

Az ERDÉRT Rt. munkatársai